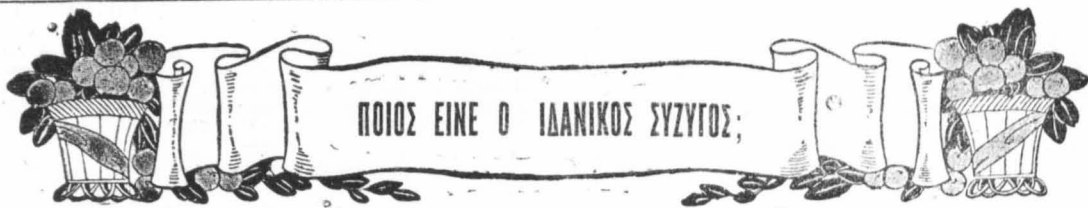

Η ΜΕΓΑΛΗ ΜΑΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΕΡΕΥΝΑ

ΙΑ'

ΤΑ ΟΝΕΙΡΑ ΚΑΙ ΟΙ ΡΕΜΒΑΣΜΟΙ ΤΩΝ ΔΕΣΠΟΙΝΙΔΩΝ. Ο ΤΡΟΜΟΣ ΤΟΥ ΠΛΟΥΤΟΥ. ΤΑ ΠΛΟΥΤΗ ΚΑΤΑΣΤΡΕΦΟΥΝ ΤΗΝ ΣΥΖΥΓΙΚΗΝ ΕΥΤΥΧΙΑ. ΘΑΝΑΤΩΝΟΥΝ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ. ΑΧ, ΑΥΤΗ Η ΖΗΛΕΙΑ!... Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΔΕΣ ΤΗΝ ΤΡΕΜΟΥΝ. Ο ΙΔΑΝΙΚΟΣ ΣΥΖΥΓΟΣ: ΕΡΓΑΤΙΚΟΣ, ΑΦΩΣΙΩΜΕΝΟΣ ΚΑΙ... ΟΧΙ ΚΟΣΜΙΚΟΣ Κ.Τ.Λ.

Η δὶς Θάλασσα, (ὁδὸς Κεραμεικῆ — Ἀθήναι), μᾶς γράφει: ἀπαντῶσα στὸ ἐρωτήμα μᾶς περὶ τοῦ Ἰδανικοῦ Συζύγου:

«Κύριε Διευθυντά,

Ἀπαντῶ στὰ ἐρωτήματά σας:
 Τὸν σύζυγόν ποῦ θὰ πάρω δὲν τὸν θέλω σάν τὸ βασιλοπούλο τοῦ παραμυθιοῦ, γιὰτι καὶ γὼ δὲν εἶμαι σάν τὴν βασιλοπούλα τοῦ παραμυθιοῦ. Οὔτε μὲνὸν σὲ κανένα παλάτι, Ἐπιλούστατα κατοικῶ σ' ἓνα ταπεινὸ σπιτάκι τῆς ὁδοῦ Κεραμεικοῦ, μαζὺ μὲ τὴν οἰκογένειά μου, ἡ ὁποία οὐδέποτε ἐπεζήτησε νὰ στεφθῆ διὰ βασιλικῶν διαφῶν καὶ μάλιστα ἐν καιρῷ δημοκρατίας... Ἐπίσης ὁ ἄντρας μου δὲν θέλω νὰ εἶνε παγῶς, γιὰτι τότε θὰ θέλωμου τὸ φῶμί μὲ τὸ τηλεσκόπιο καὶ θὰ ἐφαρμόζουμ τὴ λαϊκὴ παροιμία ποῦ λέει: «Φάτε μάτια ψαγία καὶ κοιλιά περιδρομο!» Ἄλλ' οὔτε παραλῆς ζητῶ νὰ εἶνε. Γιατί οἱ παραλῆδες εἶνε κοιλαρᾶδες, οἱ κοιλαρᾶδες γαυνοῦν δύσκολα καὶ γι' αὐτὸ εἶνε καί... ἀχώνευτοι. Ἄν εἶνε ἀθλήτῃς δὲν τὸν θέλω, ἀλλὰ καὶ ἐρωστος ἂν εἶνε θὰ πάρη τὸ πανί του γιὰτι καὶ στή μιά καὶ στήν ἄλλη περὶ πτωσι θὰ ὑπάρχη φόβος, στὸ θυμό του, μὲ μιά γροθιά, μὲ μὲ κατεθάση μερικὲς πιθανῆς ἢ νὰ ὑ' ἀφήσῃ στὸν τόπο... Τὸν θέλω φυσικὰ ἐργατικό, μὸ δχι πάλι σὲ σημειο ν' ἀφοσιώνεται τόσο στὴ δουλειά καὶ νὰ ξεχνᾷ, καὶ μάλιστα ἐν καιρῷ χειμῶνος, ὅτι ἔχει γυναίκα. Γιὰ τὸ χρώμα τῶν μαλλῶν του δὲν δ' ἴνω δεκάρα. Μπορεῖ νὰ εἶνε ξανθὸς σάν τὸν Φραλίχ, κοκκινωμῆλλης σάν τὸν Βίλλυ Φρίτε, μελαχροινὸς σάν τὸν Μιρά. Μόνο λευκοθριεὶ νὰ μὴν εἶνε, διότι οἱ λευκοθριεὶς εἶνε φυσικὰ, γέρομ—ἐκτὸς ἂν ἀσπρίσε πρόωρα ἀπ' τὰ θάσσανα, ὁπότε εἶνε δυνατὴ κάποια ὑποχώρησις—καὶ οἱ γέροι, ἔχει ἀποδειχθῆ ἀπὸ καταβολῆς κόσμου, ὅτι εἶνε ἀνίκανοι νὰ κρατοῦν οἰκογένειαν. Φυσικὰ δὲν θέλω νὰ εἶνε ἀσπαιοειδῆς μειράκιον ποῦ θὰ μὲ πέβαινε μὲ τὴν ἐρωτικὴ του φλυαρία. Οὔτε νῆρη τὴν ἴδια ἡλικία μὲ μένα. Νὰ εἶνε μερικὰ χρόνια μεγαλύτεροῦ μου, γιὰ νὰ φέρη μὲ ὑπερφάνειαν τὸν τίτλο τοῦ σεβαστοῦ οἰκογενειάρχου. Ἄλλὰ καὶ ἡ ὑπερφάνειά του αὐτὴ νὰ μὴν ὑπερβαίη τὰ ὅρια καὶ νὰ μὴ νομῆζῃ, ὅτι ἐπειθὶ κατὰ τὴν ὥρα τῆς στέμμεος ὁ παπᾶς εἶπε ὅτι ἡ γυνὴ πρέπει νὰ φοβῆται τὸν ἄντρα, ἐγὼ, ἀκολουθοῦσα τὸν κανόνα τοῦτου, θὰ τὸν φοβοῦμαι. Νὰ εἶνε θῆβαιος ὅτι θὰ ἔχη γελασθῆ. Μὲ τούτο δὲν θέλω νὰ ἐνοηθῆ, εἰτι πρέπει νὰ μὲ φοβῆται αὐτός. Ἄλλοιμονον ἂν μεταθῶ ἄντρογονόν ἐπεκράτει ὁ φόβος! Ἀπλούστατα θέλω νὰ πῶ, ὅτι δὲν θὰ τοῦ ἐπιτρέπω νὰ σηκῶν τὴ μύτη πέραν τοῦ δένοντος ψηλά, πάτωμας μὲ καλὸν καὶ μελιχλιόν τρόπον. Διότι, πρὸ πάσης ἄλλης συζητήσεως προτάσσομ τὸ ζήτημα τῆς ἀμοιβαιῆς ἐκτιμήσεως. Θέλω ὁ σύζυγός μου νὰ μὲ ἐκτιμᾷ, ὅπως θὰ τὸν ἐκτιμῶ καὶ ἐγὼ. Διαθῶ ὅπως θὰ τὸν ἐκτιμῶ διὰ τὴν ἐργασίαν καὶ τὴν διοπάλην του, ἔτσι θέλω νὰ μὲ ἐκτιμᾷ κ' αὐτός. Γιατί, γυρίζοντας σπιτί ἐναι μεσημέρι—θράβυ ἀπ' τὴ δουλειά του, θὰ θριακῆ ἔτοιμο ἔναι καλοστρωμένω τραπέζι, μὲ καλὸ καὶ ἐπιμελημένω φαί κ' ἔναι ἔστω κρεβάτι. Πῆτε μου, σὰς παρακαλῶ, ἂν ἔσας τέτοιος γάμος δὲν εἶνε εὐτυχιῶμένος κ' ἂν μὲ τέτοιους γάμοις ἡ Ἀρχιεπισκοπὴ δὲν θὰ ἔπαυε νὰ συμφιλιῶν τὸν διοπληκτιζόμενος καὶ τὸ διαζόγιον ζητοῦντας συζύγου. Πῶς;

Μὲ ἐκτίμησιν Θάλασσα

***

Ἡ δὶς Ρένα Μαυράκη (Ἀθήναι), μᾶς γράφει:
 «Ἀγαπητὸ «Μπουκέτο»,
 Εἶμαι κ' ἐγὼ ἀπὸ μικροῦλα μιά ἀπὸ τίς πιστῆς ἀναγνώστριάς σου. Διαβάζοντας λοιπὸν τὴν ἔξυπνη ἐρώτησί σου γιὰ τὸν Ἰδανικὸν σύζυγο, σοῦ ἀπαντῶ: Τὸν μέλλοινα σύζυγό μου.

τὸν θέλω νὰ εἶνε μελαχροινός, μὲ ὠραία μάτια καὶ ὀχι πολὺ ὠραίος. Νὰ ἀγαπᾷ πρώτα τὴν ἐργασία του κ' ἔπειτα ἐμένα. Δὲν θέλω νὰ εἶνε πολὺ πλούσιος, γιὰτι τὰ πάρα πολλὰ πλούτη τοὺς καταστρέφουν καὶ τοὺς δυῶ. Τὸν θέλω νὰ εἶνε πάντα εὐγενικός καὶ πιστὸς ἀπέναντί μου, νὰ εἶνε τακτικός στὴν ὥρα ποῦ θὰ ἐργεταί σπιτί του, νὰ μὴν εἶνε ζηλιάρης καὶ καχύποπτος καὶ νὰ μὴ μοῦ δημιουργῆ σκηνῆς ἀδικεῶ. Δὲν θέλω νὰ πάζῃ χαρτιά. Νὰ μὴ θγαίνει πολὺ συχνὰ μόνος του ἔξω, οὔτε νὰ εἶνε καὶ πολὺ — πολὺ κοσμικός καὶ νὰ θέλῃ κάθε ἡμέρα κέντρα καὶ διασκεδάσεις. Αὐτὸς εἶνε γιὰ μένα ὁ «Ἰδανικός σύζυγος» ποῦ θὰ μοῦ κάμῃ εὐχάριστῃ καὶ εὐτυχιῶμένη τὴ ζωὴ μου. Ἐάν πάλι παντρευτῶ κανέναν ποῦ νὰ μὴν εἶνε ὅπως τὸν θέλω ἐγὼ καὶ νὰ μὴν συμμορφώνεται ὅπως θὰ τοῦ ὑποδεικνύω, θὰ φύγη μὲ τὰ τέσσερα! Ἐάν τύχη θυμῶς καὶ πάρω ἕναν ἄνδρα ὅπως τὸν ὀνειρεύομαι, θὰ εἶνε τυχερός γιὰτι θὰ εἶμαι πρότυπον συζύγου.
 Μὲ πολλὴ ἀγάπη Ρένα Μαυράκη»

Ἡ δὶς Κ. Γ. Κ., (ὁδὸς Ἀσκληπιοῦ—Ἀθήναι), μᾶς γράφει:
 «Ἀγαπητὸ «Μπουκέτο»,
 Διὰθῶσα τὸν διαγωνισμό ποῦ προκηρύξατε γιὰ τὸν Ἰδανικὸν σύζυγο καὶ σὰς στέλνω κ' ἐγὼ τὴν γνώμη μου.
 Θέλω νὰ εἶνε ἐργατικός καὶ δραστήριος καὶ νὰ ἔχη δημιουργήσει μιά κατάστασι, ὥστε νὰ μποροῦμ νὰ ζῶμε μιά ζωὴ καλὴ καὶ μετρημένη. Τὸν θέλω νὰ εἶνε λίγο ἐνῆρτος καλὸς στοὺς τρόπους καὶ γλυκός, καὶ νὰ φέρεταί λεπτὰ καὶ στοργικὰ ἀπέναντί μου. Ὁ πιὸ εὐχριστιῶνος γάμος κατ' ἐμὲ εἶνε ἐκεῖνος ποῦ στηρίζεται στὴν ἀμοιβαιότητα καὶ ἐκτίμησι.
 Μὲ ἐκτίμησι Κ. Γ. Κ.»

Ἡ δὶς Καίτη Καλετὰ νοποῦλοῦ (Σέρρες), μᾶς γράφει:
 «Ἀγαπημένο μου «Μπουκέτο»,
 Ὑστερα ἀπὸ τόσους καὶ τόσους ἀπαντήσεις ποῦ θὰ ἔλαβες, θέλω νὰ δευθῆς καὶ τὴ δική μου.
 «Ποῖος εἶνε ὁ Ἰδανικός σύζυγος;»

Εἶνε ἐκεῖνος ποῦ συνδυάζει κατὰ τὸν ὅσον δυνατὸν τελεῖοτερον τρόπον, τὸν ἀνθρωποκτῆνος καὶ τὸν ἀνθρωποπνεύμα!

«Ποῖος εἶνε ὁ πιὸ εὐτυχιῶμένος γάμος καὶ γιὰτι!»
 Εὐτυχιῶμένος γάμος εἶνε ἐκεῖνος ποῦ βᾶχη ὀλιχὴν ἀπόδοσι.

Μὲ ἐκτίμησι Μ. Καπετανοπούλου
 Λιγάκι... ἀπότομης ἡ ἀπαντήσεως τῆς διδος Καπετανοπούλου. Ημεῖς πάντως θὰ δημοσιεύσομε τίς κρίσεις μὲς σχετικῶς στὸ τέλος. Περιορισμοὺς δὲν βάζομε. Ἡ δεσποινίδες εἶνε ἐλευθέρως νὰ γράφουν εὐκρινῶς καί... ἡρωϊκῶς τὴ γνώμη του.
 ***

Ἡ δὶς Ἀργ. Γ. Ροδ., μᾶς ἀπαντᾷ:
 «Ἀγαπητὸ μου «Μπουκέτο»,
 Ἰδανικός σύζυγος κατὰ τὴ γνώμη μου εἶνε ὁ μνηστήρ μου. Ὡς Ἰδανικὸν δὲ γάμον θεωρῶ τὸν ἀπὸ ἀγάπῃ, ποῦ στηρίζεται ὡσαύτως καὶ στὴν ἀλληλοεκτίμησι.
 Μὲ ἐκτίμησι Ἀργ. Γ. Ροδ.»

Ἡ δὶς Δέσποινα, μᾶς γράφει:
 «Ἀγαπητὸ «Μπουκέτο»,
 Ὅταν πρωτοδιὰθῶσα σὺς ἐκλεκτῆς σελίδες σου τὴν πρωτότυπον κοινωνικὴν ἐρευνά σου, ἐβῆς πῆρα τὴν πένα—ὅπως καὶ τόσες ἄλλες δεσποινίδες—γιὰ νὰ περιγράψω κ' ἐγὼ «Ποῖος κατὰ τὴν ἀντιλήψί μου εἶνε ὁ Ἰδανικός σύζυγος». Κατὰ τὴν γνώμη μου λοιπὸν, ὁ σύζυγος ὁ ὅποιος θὰ μὲ συντροφεύσῃ ὡς τὸ τέλος τῆς ζωῆς μου, ἐπιμῶν νὰ εἶνε: Μορφωμένος καὶ ἐθνεφίλ. Νὰ εἶνε γλυκὸς εἰς τοὺς τρόπους του, δίχως θαναυσότητα καὶ νευρικότητα. Θέλω τὸ δίχως ἄλλο

νά εινε μελαγχολικός και ύπνολος. Νά εινε εθυμικός και πάντα γελαστός και άρρωσιωμένος διος σ' έμένα, γιατί, να τό ξερετε, είμαι προμερα ζηλιάρα.

Δέν θέλω να έχη μεγάλη πλοήτη, κάλλιο να εινε φτωγός και έργατικός, τίμιος, παιδί του συναφίου, παρα πλούσιος, άσωτος και χαρτοπακτης. Νομίζω ότι στον πλοήτον δέν στηρίζεται ή έπιτυχία, άλλα άπλάως στην άγάπη και στην άρρωσία του άνδρος προς την γυναίκα. Για να είνε ένας γάμος έπιτυχής, πρέπει, λίγο-πολύ, να συμφωνούν οι χαρακτήρες, διότι ή άρρωσμία των χαρακτήρων φέρει ως επί τό πλείστον, τον καινού και τό διαζύγιον.

Μέ άπειρον άγάπην Δέσποινα

***

Η δις Ε. Φαγγελλία Βλαγοπούλου. (Αθήνα), μάς γράφει :

«Αγαπητό «Μπουκέτο».

Σέ μία άνδρική μορφή, μία σχετική άρμονία χαρακτηριστικών που να ίκανοποιή την έπιθυμία των μυαλών μου και ένα έρωστικό κόσμος στην άνδρική στή μορφή, που να ίκανοποιή την αισθητικότητα μου, να ή ίβανικός μου σύζυγος και ή εύτυχιώμενος γάμος. Εύαγγελία Βλαγοπούλου

***

Η δις Ε. Μ. Φ., (Χαλάνδρι), μάς άπανά :

«Αγαπητό μου «Μπουκέτο».

Άπανάσα εις την έρώτησίν σας «Ποίος εινε ή ίβανικός σύζυγος» έκφραζώ την γνώμην μου ως έξής:

Ο ίβανικός δ' έμε σύζυγος, δέν να είνε κ' όριος καθ' την σημασίαν της λέξης.

ΜΕΒ' ύπολήψεις Δεσποίνης Ε. Μ. Φ.

***

Η Κυρία Β. Α. Σ. (Κ. Δ. Μονοσταφίλου), (όδus Μουσικητών), άπανά πολύ καλή σημερινά :

«Αδέξιας και ίβανικός μου μένει πάντα ή γάμος μας, γιατί άρχισε και τέλειωσε μέσα στην άρχών μας τό έρωτικό κοινωτεία μας και των γυναικών μας τις εύχες. Ίβανικός εινε και θα είνε ή άνδρας μου, γιατί, νιώθω τις χορδές της καρδιάς του να γυρτούν άδικαστα μέ τους παλμούς του αληθινού συζύγου και τον παλιό τό πατέρα και άδελφού, και γιατί γρήγορα μου προσέφερε ως συμπλήρωμα της άγάπης μας και τη λαχάρτα της μητέρας.

Βασιλική Δ. Μουσταφούλου

***

Η δις Κ. Παπαδοπούλου, (Περαμηνί), μάς γράφει :

«Αγαπημένο μου «Μπουκέτο».

Εινε μία μικρή λεζούλα στό γράμμα και στην έκφραση, μά πολύ μεγάλη στην ουσία και έννοια που κρύβει μέσα της τον ίβανικό σύζυγο! ή λέξις "Ερας"!!!

Ποίος ποιητής δέν τό έξέμνησε, μά και ποιός δέν τον έδοκίμασε, χωρίς να καταλάβη την έννοιά του, την γλυκερά ύπαρξή του!!! Αύτος και μόνον έχει την έννοια, να ένώνη τις ψυχές και τό σώματα, αύτός λέπτονει τις πιο σκληρές καρδιές, αύτός έξευγενίζει και έξίβανικεύει τό μη τέλειον, αύτός συγγράφει και μάλλιστα δέν θέλπει τις ανθρώπινες άδυναμίες.

Ποιά λοιπόν σημασία μπορεί να έχη τό είδος του γάμου, όταν την ένωση δυό άτόμων δέν συμβολίζει και μόνον ή "Ερας; και

Ποιά έπιτυχία μεγαλύτερα από του να νιώθη κανείς τον έαυτό του έρωστωμένον;

Τόν έρωτά, τόν ποθώ. Ίδού ή ίβανικός για μένα σύζυγος!!!

Κ. Παρασκευοπούλου

Η δις Ε. Λ. ν. Ε., (Θεσσαλονίκη), μάς γράφει, ότι, έκτός της έρενης μας περί του Ίβανικού συζύγου, πρέπει ν' άμερώσουμε και μά σείδα, να ν' άλληγογραφούν ή άναγνώστα, μά τας άναγνωστριάς μας. "Αλλ' αυτά, δυστυχώς, εινε άδύνατον. Δέν μπορούμε να διεκωλινώμε έμείς τέτοιον είδους σχέσεις. Έτσι τό περιοδικό γίνεται αμεσώστον, κακός και άλέητος. Τό «Μπουκέτο» δέν θα κάμη ποτέ την ύποχρηση αυτήν, γιατί εινε και θα μένη ήθικόν και οικογενειακόν περιοδικόν.

ΑΠ' ΤΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΑΣ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΒΑΣΙΛΕΩΝ

Ο φλόβερος παπαγάλος κ' ή βασίλισσα Βικτωρία. "Όπου τό πληρώνει ή πνευματικός. Η συνουσία του Πηρς. Ο Έθνικός Ύμνος που τραγουδήθηκε γαϊδουρίνα! Πώς έλασε την έκθρονηση του ή Λεωδωβίκος ΙΣΤ'. Ο βασιλεύς Λεοπόλδος στό Παρίσι. Τα γένετα του. Τι κάνει ή γενεαλογία.

Μια μέρα—όσο τις τελευταίες της ζωής της—ένώ ή βασίλισσα Βικτωρία, στηριζόμενη στό μπροστό του πνευματικού της, περνούσε από ένα διάδρομο των Άνακτόρων του Βαλμορά. Ένας παπαγάλος φώναζε μέσα από τό κλουβί του

—Φύγε, παλιόγρησι!

Η γρη βασίλισσα στάθηκε άποτόμως και ρώτησε τον πνευματικό της :

—Τι φώναζε αύτό τό άνόητο και άθωρο πουλί! . . . Μα τό έπαναλαμβάνετε...

Ο πνευματικός κέρωσε. Θερμοκρακίμως τη βασίλισσα του να μην έπιμελη, να έπειδή έκείνη έμενε άνεύσθη υψύρας στό τέλος :

—Φώναζε, φώναζε —Φύγε, παλιόγρησι!

—Το άνόητο πουλί, "Ας του κάσουμε λοιπόν τη γαρι να φύγει, έταλόνερα!" είπε τότε ή Βικτωρία. Ξεσηκώντας σε άκράτητα γέλια.

Κάποτε, ή διασημή Άγγλος ήλεκτρολόγος Πηρς διαγράμισε γαρι της βασίλισσας Βικτωρίας μια συνουσία στο Άνακτορά του "Οσθόν, κατά την οποία ή έκουρη δια τό πνεύμασόν και τον Έθνικό Ύμνον συνέθεσε λοιπόν προς τότε ή Πηρς τό Άνακτορά με τό κανόνιον, όπου μια όργηστρα τό έκτελούσε τον Έθνικό ύμνον της Άγγλιας. Η συνουσία έπιτυχε. Οι προσκακωμένοι έκουρη, εκτός των άλλων, και τον Έθνικό ύμνον που παίζαται μακριά, άλλα ή βασίλισσα ελεγε άγνήτα. "Όταν έστεισε ή όργηστρα ελεγε ποσει. Τότε ή Πηρς θέλησε, για να την έκωσικήσει, να άδικαστήση τη μουσική. "Διούσε λοιπόν στην έκρη του συρματός κ' άρχισε να ψάλλει τον ύμνον. Μετα πήγε μπροστά στη βασίλισσα του και τη ρώτησε :

—Μεγαλειότητι, ακουσατε. Κατάλαβα τό σκοπό :

—Ναι. "Ήταν ή Έθνικός ύμνος, άλλα λες και τον τραγουδούσε κανενας γαϊδουρος!" άποκρίθηκε ή Βικτωρία.

—Ναι. "Ήταν ή Έθνικός ύμνος, άλλα λες και τον τραγουδούσε κανενας γαϊδουρος!" άποκρίθηκε ή Βικτωρία.

"Όταν ή εισαγγελεία της Κομμουνής του Παρισιού πήγε στό Άνακτορά για να κοινοποιή στο Λεωδωβίκο τον ΙΣΤ' την άπόφαση της έκπαιξής του από τό θρόνον, — είπε

—Δέν είδατε πειρά βασίλει; "Ίδου μια άραία έκκαιρία για να γίνεται καλός πολιτής. Άλλωστε, παρηγορηήτε διότι ή πτώσις ύλων των βασιλέων εινε τόσο προσεχη, όσο και ή πτώσις των φύλλων! Σημειώστεν ότι ήται τότε Σεπτεμβρίου

Ο πόππος του ήθη βασίλεις του Βελγίου, ή Λεοπόλδος ή Β', ήταν περίφημος γλεντής. Έπισκεπτόταν τακτικά τό Παρίσι και δέν παρέλειπε να κάνει κάθε βράδυ μια βόλτα στην άσπρημένη του Μονμάρτη.

Μία νύχτα μάλλιστα ή Λεοπόλδος, μαζί με ένα φίλο του, κατέβηκαν στό «Μαύρο Γάον», τό περίφημο καμπαρέ, όπου διακείβαν ως τό πρωί διάφορα έλασφράσμιλα νεο και νέες. Ο Λεοπόλδος φορούσε μακρό σταχτι παλτό και πλατύστον ρεπιτοπιλικό του τό σκέπαζε τό μισό πρόσωπο, άλλα οι θαυμάσιες του κέντρα τον καταλάθαν άμεσα από την γενεαλογία του κ' άρχισαν να ήητοκραυγάζουν

—Ζήτω ή άσπρημένης μας Λουιττό!

Πηρικός γυναικός μάλλιστα τον περιεκύλισαν και δέν τον έφσησαν με φύνη. Τότε ή Λεοπόλδος ελεπε στό φίλο του :

—Καταραμένη γενεαλογία! Μέ πρόδοση!... Χίλις φορές λέω να την κόψω, μά δε τό βαστάει ή καρδιά μου!...

